

2. Korinským 13, 13: „Milosť Pána Ježiša Krista, Božia láska a spoločenstvo Svätého Ducha nech je s vami všetkými!“ (Slovenský ekumenický preklad)

Milí bratia a milé sestry!

Slová, ktoré sme počuli ako kázňový text, poznáme ako apoštolské požehnanie. Apoštol Pavel ho pripája na záver 2. listu kresťanom v cirkevnom zbore v Korinte. Každú z osôb Svätej Trojice v ňom spája s istým darom. Pán Ježiš Kristus je spojený s milosťou, Boh Otec s láskou a Svätý Duch s darom spoločenstva.

Na prvom mieste Sv. Trojice je prekvapivo menovaný Pán Ježiš Kristus, a nie Boh Otec. Nie je to náhoda.

Apoštol tým vyjadruje, že pre kresťanov je Božie konanie najzreteľnejšie práve v osobe a diele Pána Ježiša Krista. Naša viera nestojí na filozofických úvahách, ani na teóriách o vzniku sveta. To, čo nás drží pri viere a dáva nám odvahu v náročných momentoch a obdobiach života, nie je tajomstvo vesmíru ani dokonalosť prírody okolo nás, ale príbeh nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

Keď uvažujeme o Bohu, potom aj my - tak, ako apoštol Pavel - začínajme pri Ježišovi. Tým sa odstráni mnohé pochybnosti, rozpaky a neistota. V Pánovi Ježišovi Kristovi je nám Boh taký blízky, že to už

väčšmi ani nie je možné. **Boha nehľadajme vysoko na nebi, ani v záhadách prírody, ani v hĺbkach svojho vnútra. Vďaka Ježišovi Kristovi má Boh konkrétnu tvár i podobu.** Stretáva sa s nami ako človek s človekom.

S Pánom Ježišom si najčastejšie spájame slová ako láska, prijatie, odpustenie, uzdravenie, obeť. Každé z nich vystihuje určitú stránku Ježišovho života. V apoštolskom požehnaní je s Ježišom spätá **milosť, po grécky: charis. To sa dá preložiť aj ako priazeň, láskavosť či dar.** Milosť prežíva človek uzdravený z ťažkej choroby. Milosť pozná odsúdený, ktorý bol amnestovaný. O milosti vie každý, komu bolo odpustené.

Pojmom *milosť* výborne vystihol ap. Pavel to, o čo Ježišovi šlo. Milosť bola priam Ježišovou stratégiou. Milosťou Pán Ježiš dosahoval najväčšie úspechy, ale aj najviac pohoršoval svoje okolie, keď prijímal hriešnikov ešte skôr, ako sa zmenili a začali viesť počestný, usporiadaný život. On im vopred ponúkal prijatie a záchranu a až následne od nich očakával, že sa budú chcieť zmeniť a usilovať sa o dobro. Všetci dovtedajší kazatelia postupovali opačne. Najprv stanovili podmienky. Farizeji zdvihli latku do výšky šiestich stoviek príkazov a zákazov. Ján Krstiteľ chcel najprv vidieť ovocie pokánia. Božie kráľovstvo bolo doposiaľ ponúkané ako odmena za ľudské snaženie. Kto sa nedokázal zmeniť, musel počítať s odmietnutím, ba so zavrnutím.

No Pán Ježiš nás nevychováva hrozbami, ale dobrotou. Ponúka nám priateľstvo, hoci si ho ničím nezaslúžime. Spomeňme Zachea, Máriu Magdalénu, lotra na kríži, Matúša, Petra a ďalších Pánových učeníkov. Nik z nich nepatrila medzi mravnú elitu. Naopak, často sa nemali čím chváliť, a Ježiš im predsa ponúka priateľstvo. Im – ktorí v očiach súčasníkov nemali šancu, lebo sa nedokázali zmeniť svojím úsilím. Pán Ježiš však týchto odpísaných ľudí povzbudil k novému životu. **Milosťou prelomil začarovaný kruh ľudskej slabosti a hriechu.**

Milosť môžeme pretlmočiť aj ako veľkorysosť. – Široké srdce. I dnes je nemenej vzácne ako kedysi. Keď máme komusi ustúpiť alebo odpustiť, obávame sa, že to zneužije. Aj milosť Pána Ježiša ľudia zneužívali a zneužívajú. Je také ľahké dať si odpustiť a bez zábran naďalej hrešiť. Byť uzdravený a žiť ako predtým.

Ježiš však vie, čo robí. Milosť, ktorú nám ponúka, nie je slabosť, ale výzva, ktorá slúži na to, aby sa ukázalo, čo sme zač. Chyby robíme všetci. Niet nikoho bez hriechu. Pred Bohom sme všetci dlžníci. Milosť Pána Ježiša Krista však ukáže, ako to s nami naozaj je. Kto uzná svoju hriešnosť, uzná, že niet inej možnosti, ako prosiť o odpustenie, bude zachránený. No kto trvá na tom, že je lepší od iných, kto sa spolieha na to, že pre Božím súdom sa obháji sám, ten svoj život prehráva.

Na tom, ako odpovieme na Kristovu milosť, sa láme chlieb spásy a večnosti.

Druhý rozmer pôsobenia Sv. Trojice nazýva apoštol **Božou láskou**. Boh, ako najvyššia autorita, bol vždy obklopený tajomstvom a neistotou. Pred Stvoriteľom mali ľudia úzkosť. Dnes sa to zmenilo. Čím viac o svete vieme, tým viac si v ňom pripadáme menší, zbytoční a zabudnutí. Ved' čo sme uprostred obrovského vesmíru? – Zrnečko prachu len!

Biblia nás však od prvých stránok učí dívať sa vôkol seba. Na slnko, ktoré každé ráno vychádza, aby sme videli na cestu. Na stromy, ktoré kvitnú a prinášajú ovocie, aby sme mali čo jesť. Na vodu, vďaka ktorej netrpíme smädom. Svet okolo nás je hmatateľným dôkazom, ako nás Pán Boh miluje. A aj keď sa obloha zatiahne, vody zdvihnú a zem zachveje – neznamená to, že sa Boh od nás odvrátil. Ved' prečo by sme tu po všetkých tých katastrofách a vojnách ešte boli? Či by Pán Boh s nami nemohol už dávno skoncovať? A predsa sa stále rodia deti, vychádza slnko a v riekach tečie voda. Keby bola Božia láska ponímaná ako chvíľkové vzplanutie, našli by sme v gréckom texte slovo *eros*. Ale je v ňom *agapé*, čo značí trvalý a dlhodobý vzťah. Agapé je láska starostlivá, slúžiaca, obetujúca sa. My niečo z nej zažívame v láske dobrých rodičov. Rodičia nás milujú stále. Lásku by sme tu mohli vyjadriť aj slovom vernosť.

Kým vo väčšine náboženstiev sú bohovia náladoví a nevypočítateľní, v Biblii sa stretávame s Bohom, ktorý je verný tomu, čo slúbil. Dokonca uzatvára s ľuďmi zmluvu, v ktorej sa im zaväzuje k vernosti. Biblický Boh svoju vôľu nielenže vopred oznamuje, vysvetľuje, ale – na rozdiel od nás, aj dodržiava. Je to verný Boh – jediný, na koho sa dá 100%-ne spoľahnúť.

Tretia dimenzia pôsobenia Božej Trojice je vyjadrená slovami **spoločenstvo Svätého Ducha**. V gréčtine *koinonia*. Týmto výrazom sa často vyjadruje vykonanie zbierky pre núdznych. **Byť v koinonii značí, že máme s niekým spoločné príjmy a výdavky – podobne ako v manželstve a rodine. Koinonia znamená mať spoločnú kuchyňu**, deliť sa o všetko rovným dielom. Čo to však znamená v duchovnej rovine?

Svätý Duch je Boh, ktorý s nami ľuďmi zdieľa všetky radosti a starosti, úlohy aj povinnosti. Boh nie je len akýsi kontrolór, ktorý z neba posudzuje, čo sme dokázali či pokazili. Pán Boh nie je ako prísny učiteľ, ktorý nás stále len známkuje. Duch Svätý je skôr ako dobrý starší kamarát, ktorý nám pomáha písať úlohy, povzbudzuje nás, keď sa bojíme a našepkáva nám, keď si nevieme rady. **Svätý Duch je Boh, ktorý tu žije s nami. Podieľa sa svojou pomocou na všetkom, čo od nás čaká**. Je to On, kto nám dáva silu a vytrvalosť, aby sme mohli naplniť svoje poslanie. Je to On, kto sa s nami modlí a znáša rôzne

protivenstvá. A to nie len v rovine osobnej zbožnosti. Spoločenstvo Ducha Sv. znamená, že Boh rozdeľuje svoje dary jednotlivým členom rodiny viery, aby sa o ne delili s druhými. **Naše schopnosti a možnosti, náš čas a sily nie sú určené iba nám, ale celému spoločenstvu**. Ako dávame peniaze do spoločného košíka či pokladničky, máme aj „košík“ na talenty – obdarovania, ktorými si vzájomne pomáhame a slúžime. Byť v koinonii – byť súčasťou spoločenstva Svätého Ducha znamená, že naše duchovné príjmy a výdavky sú spoločné. **To, čo vieme – poznáme, nevieme len pre seba, ale i pre druhých. Nik z nás si nevystačí sám. Každý niekoho potrebuje**. Svätý Duch má o ľudskej rodine dobrý prehľad, takže každému nedostatku zodpovedá i nejaké obdarovanie. Každý núdej jej riešenie. Niekde je prebytok, inde hlad. Niekde radosť, inde zármutok. Niekde skúsenosť, inde iba nadšenie. Duch Svätý o tom vie a spája nás dovedna. Zdravého s chorým. Solventného s chudobným. Veriaceho s neveriacim. Silného s unaveným. Mladého so starým. Konkrétna Božia pomoc k nám prichádza najčastejšie prostredníctvom ľudí, ktorých nám Svätý Duch privádza do cesty. **Spoločenstvo Svätého Ducha, ktoré sa deje v cirkvi, v rodine a medzi priateľmi je predchuťou – ochutnávkou Božieho kráľovstva**, ktoré raz budeme zažívať v plnosti. „*Milosť Pána Ježiša Krista, Božia láska a spoločenstvo Svätého Ducha nech je s vami všetkými!*“ Amen.

Použitím myšlienok Jiřího Grubera: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)